

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8724202708
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8724202708.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Daniely Babinovej v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpenej JUDr. Danielom Tarbajom, advokátom so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpenému: AK RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 13Csp/15/2024-64 zo dňa 13.11.2024, jednohlasne takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňu sumu 750 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti potvrdzuje výrok II. rozsudku.

II. Žalobkyňu sa voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňu sumu 250,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáha zaplata primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.940,43 eura, a to na základe § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala, že v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 8Csp/83/2019, v ktorom súd uložil žalovanej povinnosť vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, úspešne uplatnila svoje nároky za porušenie práva spotrebiteľa, a keďže táto okolnosť je jedinou podmienkou na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, nárok uplatnený žalobkyňou, čo do základu je dôvodný.

Súd prvej inštancie uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. neupravuje výšku primeraného finančného zadostučinenia, ktorá tak závisí od úvahy súdu, avšak súd musí vziať do úvahy všetky okolnosti konkrétneho prípadu, na základe ktorých stanoví rozsah finančného zadostučinenia. Pri určení výšky tohto nároku súd musí prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania dodávateľa, rozsah jeho následkov a možnosti ich odstránenia. Existencia ujmy spotrebiteľa nie je predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na zadostučinenie, ale rozsah ujmy, ktorá spotrebiteľovi

vznikla, prípadne mohla vzniknúť v prípade protiprávneho konania je taktiež jednou z okolností, ktorá ovplyvňuje výšku priznaného nároku. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 18CoCsp/19/2022 zo dňa 27.10.2022 konštatoval, že výška primeraného finančného zadostučinenia nemusí byť v každom jednom prípade totožná s výškou bezdôvodného obohatenia. Takýto názor by neumožňoval zohľadňovať konkrétny skutkový dej tej - ktorej veci, čo by viedlo k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom finančnom zadostučinení“ čo má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Odvolací súd taktiež konštatoval, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (k tomu porovnaj aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.5.2017).

Na základe uvedených úvah súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalobkyne nebola deklarovaná žiadna ujma, nebolo preukázané, akým spôsobom uplatnenie nárokov voči žalovanej zasiahlo do jej života. Aj vzhľadom na značný časový odstup, keď žalobkyňa sa porušenia práv domáhala s odstupom 8 rokov po uzavretí zmluvy o úvere, súd prvej inštancie dospel k záveru, že protiprávne konanie žalovanej, ako dodávateľa možno hodnotiť ako konanie nízkej intenzity, preto priznal žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 250,- eur, čo predstavuje 5 % z celkovej výšky poskytnutého úveru a takmer 10 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia. V danom prípade žalovaná bola sankciovaná už tým, že poskytnutý úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov, teda žalovanej sa vrátila iba istina poskytnutého úveru a musí vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie poukázal na to, že požadovaná výška primeraného finančného zadostučinenia žalobkyňou predstavuje cca 59 % výšky úveru, čo súd považoval za absolútne neadekvátne. Primerané finančné zadostučinenie v sume 250,- eur je postačujúce z hľadiska žalobkyne, ktorá nepreukázala vznik žiadnej ujmy a je dostatočnou sankciou voči žalovanej s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“). Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100 %, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

4. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Žalobkyňa sa nestotožnila so závermi prvoinštančného súdu a tieto považuje za nesprávne. Vo vzťahu k odôvodneniu prvoinštančného súdu, že nepreukázala vznik ujmy, žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019: „Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy. Odvolací súd v tejto časti žaloby správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal zo záveru, že zákon pre priznanie finančného zadostučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje.“ Z dikcie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad contra legem.

Uviedla, že ujmu jasne preukázala, keďže konaním žalovanej ujma, ktorá vznikla, nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovanej malo bezpochyby majetkový charakter. Zároveň uplatňovaním legitímneho nároku žalobkyne v niekoľkoročnom súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, keďže ako starobná dôchodkyňa sa musela zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc advokáta. Ak má primerané finančné zadostučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovajúcu sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadostučinenie priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Súdu prvej inštancie je pritom z rozhodovacej praxe známe, že žalovaná takýmto spôsobom, v ktorom sa bezdôvodne obohacuje v niekoľkých tisícoch eur, postupuje v početných prípadoch.

V konaní ďalej žalobkyňa poukázala na rozhodnutia, podľa ktorých výška primeraného finančného zadostučinenia, aby dosiahla svoje funkcie, by mala v prípade hrozacej majetkovej ujmy (nie to ešte v prípadoch, kde ujma aj reálne nastala) predstavovať aspoň 50 % zo sumy, o ktorú bol alebo mal byť spotrebiteľ ukraťený. Samotný súd prvej inštancie v odseku 10. odôvodnenia rozsudku poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017, v ktorom súd priznal sumu 400,- eur, čo je 40 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadostučinenia. V danom

prípade súd prvej inštancie priznal iba 8,5 % (250,- eur) zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia, resp. požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia.

Čo sa týka sankčnej funkcie, tá musí byť účinná a odrádzajúca a tieto dva ukazovatele predurčujú aj pojem primeranosti finančného zadosťučinenia. Práve zo strany žalovanej sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Porušenie zo strany žalovanej malo bezpochyby majetkový charakter. V tejto súvislosti žalobkyňa citovala ustanovenia § 4 ods. 8 a § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. Primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 eur je neprimerané aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50.000 eur), ktoré podľa zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska.

V skutkovo a právne obdobných veciach žalobkyňa poukázala na najnovšie rozhodnutia, a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/22/2024–166 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 1.500 eur, a rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/9/2024-138 zo dňa 28.11.2024, ktorým bola priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 500 eur, t.j. viac ako 50 % zo sumy požadovanej dodávateľom nedôvodnou žalobou v tzv. základnom konaní. Ďalej na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22CoCsp/8/2023 zo dňa 30.03.2023, podľa ktorého „je primerané finančné zadosťučinenie v neproporcionálne nízkej výške 100,- eur. Odvolací súd preto považoval odvolanie žalobcov v tejto časti za dôvodné. Ako aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp.zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019, ktorým bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.194,98 eura. Súd prvej inštancie však priznal žalobkyni sumu 250,- eur, ktorú považoval za primeranú, ako uviedol v odôvodnení v bode 11. napadnutého rozsudku.

V zmysle uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, resp. primerane finančné zadosťučinenie zvýšil, alternatívne ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná. Napadnutý rozsudok považovala za správny po stránke právnej aj skutkovej, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú vec. Žalovaná sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a nenachádza žiadne pochybenia ani v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalobca upriamil pozornosť na odôvodnenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, podľa ktorého súd musí uvažovať v intenciách konkrétneho sporu a prihliadať na závažnosť, intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup strán k protiprávnemu konaniu. Zo strany žalobkyne nebola deklarovaná žiadna ujma, nebolo preukázané, akým spôsobom uplatnenie nárokov voči žalovanej zasiahlo do jej života. Aj vzhľadom na značný časový odstup, keď žalobkyňa sa porušenia práv domáhala s odstupom 8 rokov po uzavretí zmluvy a úvere, súd dospel k záveru, že protiprávne konanie žalovanej, ako dodávateľa možno hodnotiť ako konanie nízkej intenzity, preto súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250,- eur, čo predstavuje 5 % z celkovej výšky poskytnutého úveru a takmer 10 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia. V danom prípade žalovaná bola sankciovaná už tým, že poskytnutý úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov, teda žalovanej sa vrátila iba istina poskytnutého úveru a musí vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Žalovaná poukázala na odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd uviedol, že požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou predstavuje cca 59 % výšky úveru, čo súd považoval za absolútne neadekvátne. Primerané finančné zadosťučinenie v sume 250,- eur je postačujúce z hľadiska žalobkyne, ktorá nepreukázala vznik žiadnej ujmy a je dostatočnou sankciou voči žalovanej. Na základe uvedených skutočností žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

6. V odvolacej replike žalobkyňa opätovne vyzdvihla najmä okolnosť vzniku ujmy a jej preukázania. Z tohto dôvodu opätovne zdôraznila, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje vznik ani hrozbu ujmy a poukázala na recentné uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019. Opätovne uviedla, že žalobkyňa ujmu dokonca jasne preukázala, keďže konaním žalovanej ujma, ktorá vznikla, nebola len v akademickej rovine, pretože porušenie zo strany žalovanej malo bezpochyby majetkový charakter (2.940,43 eura). Zároveň uplatňovaním legitímneho nároku žalobkyne v niekoľkoročnom súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život, keďže ako starobná dôchodkyňa sa musela zaktivizovať a vyhľadať právnu pomoc

advokáta. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenie priznané v symbolickej výške nemôže splňať. Za absolútne neprimerané a neproporcionálne je potrebné považovať priznanú sumu 250,- eur, ktorá nijako nezohľadňuje okolnosti porušenia, reálne vzniknutú majetkovú ujmu (iba 8,5 % zo sumy bezdôvodného obohatenia) a jednotlivé ciele a funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa žalobkyne za absolútne mylné je potrebné považovať chápanie súdom uloženej povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie žalovanou. Podľa názoru žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia predstavuje satisfakciu pre žalobkyňu a sankciu pre žalovanú. Bolo by to možné pripustiť, avšak iba za stavu, ak by sa žalovaná sama dobrovoľne a mimosúdne k tomuto kroku odhodlala. Žalovaná však práve naopak so žalobkyňou viedla niekoľkoročný súdny spor. Žalobkyňa nielenže počas tohto obdobia bola prirodzene vystavená stresu z tohto súdneho sporu, avšak počas tohto obdobia žalobkyňa bola o svoje finančné prostriedky ukrátená a mohla ich spotrebovať iným spôsobom, než len čakaním na ich znehodnotenie rastúcou infláciou až do vyplatenia žalovanou. Satisfakciou pre žalobkyňu a sankciou pre žalovanú má byť práve uloženie primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške, ktoré jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia a okolnosti prípady aj reálne zohľadní.

Za absolútne mylné chápanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia žalovanou považuje žalobkyňa aj tvrdenie, že tento inštitút nemôže slúžiť na finančné obohatenie spotrebiteľa. Z dôvodu, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nepozná žiadnu alternatívu k peňažnej forme primeraného finančného zadosťučinenia, tak z toho vyplýva, že úspešnou žalobou sa práve spotrebiteľ v istej forme obohatiť musí. Nemožno však takéto obohatenie spotrebiteľa stotožňovať s bezdôvodným obohatením (ako to bolo v prípade žalovanej), t.j. každé získanie finančných prostriedkov je predsa obohatením sa subjektu, ktorý finančné prostriedky získal.

Žalobkyňa dala do pozornosti niekoľko novších rozhodnutí (z roku 2024), a to rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13CoCsp/28/2024-140 zo dňa 05.11.2024, ktorým bola priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia 1.862,23 eura (kde bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo vo výške 962,23 eura), rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 18CoCsp/2/2024-150 zo dňa 27.06.2024, ktorým bola priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia 2.000,- eur (bezdôvodné obohatenie v tzv. Základnom konaní bolo 3.417,- eur), Ďalej poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 22CoCsp/4/2024-177 zo dňa 25.04.2024, ktorým bola priznaná suma 1.150,- eur, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 1CoCsp/21/2024-151 zo dňa 19.11.2024, ktorým bola priznaná suma 1.050,- eur, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3CoCsp/29/2024-198 zo dňa 03.12.2024, ktorým bola priznaná suma 850,- eur alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 10CoCsp/24/2024-149 zo dňa 26.09.2024, ktorým bola priznaná suma 800,- eur.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalobkyne bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo žalobe vyhovie v časti o zaplatenie 250,- eur žalovaná odvolaním nenapadla, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobkyne, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale

iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá v spojení s prechodným ustanovením § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a zmene a doplnení zákonov účinným od 01.07.2024.

12. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadostučinenia v celkovej výške 2.940,43 eura titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 8Csp/83/2019, v konaní o zaplatenie 3.226,43 eura titulom bezdôvodného obohatenia.

13. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre preukázanie základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 8Csp/83/2019-245 zo dňa 24.01.2022, ktorým bola vo výroku I. uložená povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 738 eur s príslušenstvom a vo výroku II. žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 9CoCsp/29/2022-290 z 27.06.2023, ktorým bol výrok II. rozsudku okresného súdu zmenený tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2.202,43 eura s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá. Za stavu, keď uvedenými právoplatnými rozsudkami súdov došlo k čiastočnému vyhovneniu žalobe spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatého záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru (nesprávny údaj o výške úveru), kde bolo preukázané, že žalobkyňa plnila nad rozsah poskytnutého úveru, čím došlo na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovanej primerané finančné zadostučinenie.

14. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadostučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadostučinenia pre spotrebiteľa.

15. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadostučinenia treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

16. Základom pre určenie sumy peňažného zadostučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadostučinenia

17. V tejto veci súd prvej inštancie rozsudkom vo výroku I. priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 250,- eur a napadnutým výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

18. Vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne zo strany žalovanej, sa priznanie finančného zadostučinenia javí ako dôvodné. Nie však v plnej výške ako si žalobkyňa uplatnila vo výške 2.940,43 eura. Vzhľadom na tvrdenia žalobkyne o vzniku ujmy na jej strane, obmedzujúce sa iba na priebeh pôvodného konania a odmietavý postoj žalovanej v tomto konaní, odvolací súd v zhode

so súdom prvej inštancie pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil len skutočnosť úspešného uplatnenia práv žalobkyne v pôvodnom konaní. Zhodnotením všetkých okolností v prejednávanej veci, závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov porušenia spotrebiteľského práva na žalobkyňu v prejednávanej veci, ujmy, ktorá žalobkyni hrozila, keď sa žalovaná v základnom konaní chcela na úkor žalobkyne obohatiť (2.940,43 eura), sledujúc predovšetkým sankčný a odradzujúci účinok od protiprávneho konania žalovanej ako dodávateľa voči spotrebiteľom, odvolací súd za primerané považoval finančné zadostučinenie v sume vyššej ako priznal súd prvej inštancie, a to 1.000,- eur, čo zodpovedá približne 30 % z hroziacej ujmy. Súdom prvej inštancie priznanú suma 250,- eur odvolací súd nepovažuje za dostatočnú vo vzťahu reálnemu a efektívne odradzujúcemu účinku pre dodávateľa na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu takáto suma vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa. Suma vo výške 1.000,- eur poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu a kompenzáciu nekomfortnej situácie vedenia spotrebiteľského sporu voči žalovanej ako dodávateľovi.

19. Keďže žalobkyni v danom prípade už bola právoplatne priznaná titulom primeraného finančného zadostučinenia suma 250,- eur, odvolací súd poukazujúc na všetky vyššie uvádzané dôvody postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni zvýšnú sumu 750,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku II. potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

20. O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. V rámci celého konania bola úspešná žalobkyňa, nakoľko bolo vyhovené žalobe o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, pričom výška jeho priznania závisela od úvahy súdu, a preto nemožno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania žalobkyňu považovať za čiastočne neúspešnú. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).